

Parròquies de L'Escala, Viladamat, Empúries

Diumenge 3 d'Advent – B (Joan 1,6-8.19-28)

OBRIR-SE A DÉU.

La fe s'ha convertit per a molts en una experiència problemàtica. No saben exactament el que els ha passat aquests anys, però una cosa és clara: ja no tornaran a creure en el que van creure de nens. De tot allò només queden algunes creences de perfil bastant borrós. Cada un s'ha anat construint el seu propi món interior, sense poder evitar moltes vegades greus incerteses i interrogants.

La majoria d'aquestes persones fa el seu «recorregut religiós» de manera solitària i gairebé secreta. Amb qui poden parlar d'aquestes coses? No hi ha guies ni punts de referència. Cadascú actua com pot en aquestes qüestions que afecten allò de més profund de l'ésser humà. Molts no saben si el que els passa és normal o inquietant.

Els estudis del professor d'Atlanta James Fowler sobre el desenvolupament de la fe poden ajudar a no pocs a entendre millor el seu propi recorregut. Alhora donen llum sobre les etapes que ha de seguir la persona per estructurar el seu «univers de sentit».

En els primers estadis de la vida, el nen va assumint sense reflexió les creences i valors que se li proposen. La seva fe no és encara una decisió personal. El nen va establint el que és vertader o fals, bo o dolent, a partir del que li ensenyen des de fora.

Més endavant, l'individu accepta les creences, pràctiques i doctrines de manera més reflexionada, però sempre tal com estan definides pel grup, la tradició o les autoritats religioses. No se li ocorre dubtar seriosament de res. Tot és digne de fe, tot és segur.

La crisi arriba més tard. L'individu pren consciència que la fe ha de ser lliure i personal. Ja no se sent obligat a creure de manera tan incondicional el que ensenya l'Església. A poc a poc comença a relativitzar certes coses i a seleccionar-ne d'altres. El seu món religiós es modifica i fins i tot s'esquerda. No tot respon a un desig d'autenticitat més gran. Hi ha també la frivolitat i les incoherències.

Tot pot quedar aquí. Però l'individu pot també continuar aprofundint en el seu univers interior. Si s'obre sincerament Déu i el busca en el més profund del seu ésser, pot brollar una fe nova. L'amor de Déu, cregut i acollit amb humilitat, dona un sentit més profund a tot. La persona coneix una coherència interior més harmoniosa. Els dubtes no són un obstacle. L'individu intueix ara el valor últim que tenen pràctiques i símbols abans criticats. Es desperta de nou la comunicació amb Déu. La persona viu en comunió amb tot allò de bo que hi ha al món i se sent cridada a estimar i protegir la vida.

Allò decisiu és sempre fer en nosaltres un lloc real a l'experiència de Déu. D'aquí la importància d'escoltar la crida del profeta: «*Prepareu el camí del Senyor*». Aquest camí hem d'obrir-lo en l'íntim del nostre cor.

José Antonio Pagola.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

ESGLÉSIA PARROQUIAL DE L'ESCALA: Oberta de 9 a 1 del migdia i de 6 a 2/4 de 9 del vespre.

DESPATX INTERPARROQUIAL: Divendres de 5 a 8 de la tarda.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

*Horari
Celebracions*

Missa: L'Escala: DISSABTES I VIGÍLIES: A les 8 del vespre.

DIUMENGES i FESTES: L'Escala: A 2/4 de 12 del migdia.

Viladamat: A 3/4 de 10 del matí.

Empúries: A 3/4 de 1 del migdia.

DIES FEINERS: L'Escala, a les 8 del vespre, celebració en absència de prevere.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

PREGAREM: INTENCIÓ DE LA SETMANA: Que Déu ens ajudi a viure d'una manera nova, que truqui a la nostra porta i la deixi oberta perquè tothom entri.

PARRÒQUIA DE L'ESCALA. DISSABTE, DIA 23 DE DESEMBRE: A les 8 del vespre, per la pau i el progrés dels pobles. DIUMENGE, DIA 24 DE DESEMBRE: A 2/4 de 12 del migdia: Per tota la comunitat parroquial.

PARRÒQUIA DE VILADAMAT. DIUMENGE, 24 DE DESEMBRE: A 3/4 de 10 del matí, per la pau i el progrés dels pobles.

PARRÒQUIA D'EMPÚRIES. DIUMENGE, DIA 24 DE DESEMBRE: A 3/4 de 1 del migdia, per la pau i el progrés dels pobles.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

HAN MORT I HEM PREGAT PER ELLS:

L'ESCALA: Jose MORENO MARTÍN, de 91 anys.

Patrocinio RODRIGUEZ CARBALLO, de 91 anys.

DESCANSIN EN PAU.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

CELEBRACIÓ COMUNITÀRIA DEL PERDÓ,

DIMARTS DIA 19, A LES 8 DEL VESPRE, parròquia de l'Escala.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

ADVENT, TEMPS D'ESPERA.

El temps d'advent és un temps d'espera.

Esperem ser alliberats per la vinguda del Crist.

Però preguntem-nos, com ha de ser aquesta espera i de què hem de ser alliberats?

Crec que no es tracta d'una espera des de la quietud o únicament des de la pura contemplació sinó també des de la tasca i el treball interior que ha de repercutir en l'exterior.

No se'ns demana que ens quedem de braços creuats esperant que Crist, per si sol, ens alliberi sinó que se'ns demana també tota la nostra col·laboració.

Hem de posar tot de la nostra part per tal que aquest alliberament sigui possible.

Per això el camí de l'advent és un camí d'esperança però des de l'exigència i l'esforç que demana anar preparant aquest camí cap a la llum.

L'esforç d'alliberar-nos dels neguits quotidians, de l'estrès i de les presses que ens impedeixen atendre i reconèixer les necessitats de l'altre que ens reclama; de les pors que ens obstaculitzen prendre decisions; de la superficialitat i frivolitat en les relacions que no ens permeten tocar el cor de l'altre; de les dependències afectives i emocionals que ens dificulten estimar amb i des de la llibertat; dels excessos de tota mena que contribueixen a augmentar les injustícies d'aquest món i no ens permeten valorar suficientment tot el que tenim; de l'afany de reconeixement i possessions que trenquen la comunió i la recerca del bé col·lectiu ....

Disposem-nos doncs a esperar tot treballant-nos per fer en el nostre cor i en el nostre entorn un lloc habitable a Crist. Un lloc on Crist pugui completar l'obra del nostre alliberament.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞